

Олексій Гальонка,

доцент кафедри філологічних дисциплін та методики їх викладання ЧОППО імені К.Д. Ушинського, кандидат педагогічних наук

**«ВІТАЙ, МОЯ ЗЕМЛЕ, ЗОРЮ СВІТАНКОВУ».
МУЗИЧНО-ПОЕТИЧНА ВІТАЛЬНЯ
ЗА ТВОРАМИ ГАННИ АРСЕНИЧ-БАРАН**

Виконавці: ведуча, читці, музиканти

Музика. Звучить пісня «Весна на Вкраїні» на слова Ганни Арсенич-Баран

Весна на землі калиновій
Сміється карпатським потоком.
Відбилися в хвилі Дніпровій
Танцюють зірки ясноокі.
І квіти, і птахи, і люди
Серцями у землю виростають,
З далеких країв — звідусюди —
Дороги до неї шукають.

Приспів:

Всі шляхи ведуть до тебе,
Синьо-золота,
Всі пісні дзвенять для тебе,
Всі зірки горять для тебе,
Всі птахи летять до тебе,
Весну поверта.
Земле моя, Україно моя,
Зоре синьо-золота.

Весна на землі калиновій
Вмиває схід сонця росою.
І захід в ясній колисковій
Купається, сипле красою.
Міста оживають і села,
Скидають зимову знемогу.
І падає зірка весела,
До тебе вказавши дорогу.

Приспів:

Всі шляхи ведуть до тебе,
Синьо-золота,
Всі пісні дзвенять для тебе,
Всі зірки горять для тебе,
Всі птахи летять до тебе,
Весну поверта.
Земле моя, Україно моя,
Зоре синьо-золота.

Ведуча

Хто каже, що не любить своєї батьківщини, – лукавить. Не любити своєї батьківщини – то не любити свого дитинства. А в тому дитинстві не любити своїх мрій солодких, своїх стежок лагідних, свого серця юного. Не любити своєї батьківщини – то не любити батька й матір, рідню й сусідів. Не любити свою батьківщину – то не любити свою Батьківщину, не любити ні людей, ні Бога... Не любити врешті себе...

Читець

Вітай, моя земле, зорю світанкову,
Вітай, Україно, калинову гілку.
Вбирається Всесвіт в любові обнову
І слухає дивну українську сопілку.
Такої мелодії зроду не чув,
Бо тільки душа, що і в горі співає,
Пісні такі щирі у світ промовляє,
А ти, старий Світе, про щирість забув.
А ще в Україні — красуні дівчата,
І хлопці — відважні в боях козаки.
Та все ж пропливають нестримні роки,
І вже підростають нові козачата.
А ти, Україно, жива й молода,
Бо руки, що в теплих джерелах купались,
До твого святого вінка прикладались,
І ти залишилась, як чиста вода

Музика**Читець**

А на перехресті всіх шляхів –
синь і золото.
А на перехресті всіх віків –
синь і золото.
А на перехресті сліз і радості –
синь і золото.
А на перехресті гендлю і щирості –
синь і золото.

Читець

Понеси мене, вітре, я не хочу стояти
І тобі підставляти гаряче чоло,
Понеси мене, вітре, до рожевої хати,
Де розквітло з-під снігу тепле й добре зело.

Понеси мене, вітре, та не кинь мене в легі,
Закрути мене в танці, за партнера – хай сніг.
Може, танець цей – в пісні, може, часом – в сонеті
Загуля снігом чистим затанцьованих ніг.

Ведуча

Той край, що ти його побачив, увіходить у тебе не лише теплим маминим молоком, а й незвичайною музикою барв і звуків. Ти так зростаєшся з ними, що сам стаєш акордом у цій музиці. Це зрощення чарівливе й природне, і де б ти потім не опинився, ця музика лунає в тобі і ти звучиш в цій незбагненній одвічній мелодії.

Мій Березів живе в мені, а я ніколи не покидала його, хоч уже багато років тисячі кілометрів простору розділяють нас. Мій Березів живе в мені моїми предками, які ніколи не були залежними й не знали до себе слова «раб». Березів, що від слова «берегти» (бо ніде навколо не знайдете березового лісу чи гаю, навіть поодиноких беріз украй мало в

Березові й навколо нього), таки зберіг у собі дух волі й прагнення до свободи. Тут, як і в давні часи, понад усе люблять волю й свою землю, кожен готовий віддати життя. І віддавали не раз, і не двічі...

Березів... Мій Березів.

Музика. Звучить пісня «Музика гір» на слова Ганни Арсенич-Баран

Полине музика черемхи

Понад горами навесні.

Розквітнуть солодко черешні,

Любов намріється мені.

Приспів:

Пробудись, коханий, вже іде весна,

Заспівай, жаданий, хай піде луна

Горами синіми, горами синіми.

Хай верхи розбудить твій весняний сміх.

Пробудись, коханий, дзвінко тане сніг

Горами синіми, горами синіми.

Гірська ріка пісні співає,

Орли із неї воду п'ють,

А дощ у бубон вибиває,

Вітри в цимбали виграють.

Приспів:

Пробудись, коханий, вже іде весна,

Заспівай, жаданий, хай піде луна

Горами синіми, горами синіми.

Хай верхи розбудить твій весняний сміх.

Пробудись, коханий, дзвінко тане сніг

Горами синіми, горами синіми.

Ще душі наші не стомились

Нести любов через літа.

А в небі зорі засвітились,

І кожна — нота золота.

Приспів:

Пробудись, коханий, вже іде весна,

Заспівай, жаданий, хай піде луна

Горами синіми, горами синіми.

Хай верхи розбудить твій весняний сміх.

Пробудись, коханий, дзвінко тане сніг

Горами синіми, горами синіми.

Читець

Вже весна збирає у букети зорі

І натхненно сипле на людські шляхи,

Обвіває вітер далі неозорі,

І прощає Вічність світові гріхи.

Заколише місяць тишу вечорову,

Все, що є найкращим, в світі зацвіте,

І земля одягне чарівну обнову,

І береза коси пишні розплете.

Музика. Звучить пісня «Березневий вітер» на слова Ганни Арсенич-Баран

Весна, весна — русалка зі ставка.

Пронеслись над світом перші зливи.

Погасне день торішнього листка,

Усміхнеться пролісок цнотливий.

Приспів: Березневий вітер,
Березневі квіти.
То весна — красуня в мандри вируша.
Як весні-русалці, сонцю не радіти,
Коли щастям пишним повниться душа.

Веселі звуки райдужних пісень
Заспіває десь пташиний хор.
Купає небо в синіх барвах день,
І лунає весняний мажор.

Приспів: Березневий вітер,
Березневі квіти.
То весна — красуня в мандри вируша.
Як весні-русалці, сонцю не радіти,
Коли щастям пишним повниться душа.

Вже перша бджілка крильцями бринить,
П'є солодкий сік у квіточках.
Веселий вітер у вербі шумить,
Що сховала душу у бруньках.

Приспів: Березневий вітер,
Березневі квіти.
То весна — красуня в мандри вируша.
Як весні-русалці, сонцю не радіти,
Коли щастям пишним повниться душа.

Читець

Над Черніговом ранок — з трави.
Передзвони церковні лунають.
Тонкорукі жіночі церкви
До небес свої очі здіймають.
Наче постать дівоча ясна,
Тут замріявся храм Параскеви,
І чарує буйнава весна
Це незвідане диво рожеве.
Наче жінка, що прагне до зір,
Підіймається храм Катерини,
І її золотавий убір
Забира в піднебесся людину.
Хто ж ті руки умілі водив,
Які зводили дива правічні?
Наче свіжий ковточок води,
Їхні постаті непересічні.
І іти нам до них, і іти,
Бо дорога до храму — безмежна...
Пропливають над ними світи,
І не гасне у заростях стежка.

Ведуча

Чи можна противитися долі? Ці питання виникали в мене ще тоді, коли я виїхала в цей древній град. Він широко розкидав рамена на Деснянські пагорби й, ніби велетень після рати, спочивав від липневої спеки...

Я люблю його за те, що подарував мені рожеве диво мого життя – П'ятницьку церкву..., за те, що дав змогу занурюватися в підземелля Антонієвих печер, за те, що подарував миті віртуального спілкування з Коцюбинським і реального – із його нащадками, за те, що на стародавньому Валу я впірнула у велич свого народу...

Я покохала б його навіть лише за те, що осклілого морозяного ранку на могилі Михайла Коцюбинського, покритій кригою, хтось руками відігрів ім'я письменника, і воно, золотом написане, стало єдиним, що можна було розрізнити в цьому обледенілому світі.

Читець

Я не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла,
щоб зігрітись на протягах
вулиць північних?
Я не та, що була...
Вже весна одцвіла
у моїх почуттях і в очах твоїх вічних.
Я не та, що була...
Задзвеніла бджола,
розбудивши твій сад
за твоєю Десною.
Я не та, що була...
На долоню лягла тиха зірка
з твоєю журбою.
Я не та, що була...
Осінь біль заплела
у зелені кіски смерекового лісу.
Я не та, що була,
хоч ще прагну тепла
на зимових вітрах
чарівного Полісся.
Гейби, ні?! Гейби, та?!
Все ж не та, що була...
Може, генію, вділиш тепла?

Ведуча

Лечу, чи пливу? Не знаю...

У Чернігові вже весна, а на Валу ще лежить старий і огидний сніг. Заплющую очі, щоб бачити його, але він хрупає під ногами – і боляче віддає в кістках. Біжу на сонце, знову пливу, дивлюся на небо й уже не збагну, що це: небо чи море. Але в Чернігові немає моря. Напевно, морем стала я сама й затоплюю, ні-ні, омиваю це місто. Тулюся до його куполів, огортаю хвилиною театр...

Я не знала, як називають ці квіти. Але чомусь подумала: «Це – гіацинти». Дивилася на них заворожно, і продавець сказав: «Дівушка, купіть гіацинти». Я здивувалася. І він не зрозумів мого здивування. Я не торгувалася (хіба торгуються за щастя?). А гіацинти дрібно пахли, солодко мучили красою та запахом.

Читець

Синь небесна, ранок красний,
Над землею — спів.
Дніпре сивий, Дніпре ясний.
Шлях Чумацький, дух незгасний,
Оksamити трав прекрасних

Сонця жар зігрів.
Вкраїна моя — В ранішній красі-росі.

Читець

Синява заметілей, кольори весняні —
все наснилось березі у зимовому сні.
І вельон, що їй січень кожен день дарував,
І зеленії коси, що їх вітер чесав,
і замріяність літня, і кохання палке,
Квітня сльози привітні, і страждання гірке,
кольорова веселка над її завиттям,
і щорік, як і завше, перемога життям

Музика

Читець

В цвітінні лип, у музиці джмеля,
У зблисках річки і у зорях-вишнях
Сховалось літо, й матінка-земля
Все кличе, щоб воно до неї вийшло.
Сховалось літо в усмішці твоїй,
Сховалось в тихій вечоровій тузі,
І так клопочеться бджолиний рій,
Щоб літо розбудити на галуззі.
Десь там далеко пісня забринить,
Ще не зродившись, обірветься зірка,
І літу забажається на мить,
Щоб хтось сп'янілий раптом крикнув: "Гірко!"
Бо тож — усе буяє і росте,
Бо повниться душа твоя шаленством,
Бо все на світі — добре і просте,
І звично мчать життям літа і весни.

Музика. Звучить пісня «Осінь» на слова Ганни Арсенич-Баран

Осінь залюбилася в сади,
Осінь йшла напиться води.
Не добігла крок до джерела —
Перейшла упорожні бджола.

Приспів:

Догорають тихо уночі
Золоті сльозини аличі,
Під лунку мелодію комет
Скрапує в траву солодкий мед.

Осінь сонце заплела в косу
І об хмару витерла сльозу.
Задивилась в яблук дзеркала,
Груші-медки у поділ стрясла.

Приспів:

Догорають тихо уночі
Золоті сльозини аличі,
Під лунку мелодію комет
Скрапує в траву солодкий мед.

Місяць гріє стомлені боки,

Осінь у човні везе роки,
Що достигли у тугу лозу,
Що на ранок випали в росу.

Приспів:

Догорають тихо уночі
Золоті сльозини аличі,
Під лунку мелодію комет
Скрапує в траву солодкий мед.

Читець

Душа народу, як колосся, повна
злила в собі все золото століть.
Пливе Галичиною тиша молитовна
і голос Кобзаря: „Україну любіть!”
Не може обійти Вкраїну “врем’я люте”,
не хоче хижий звір в барлозі одпочить.
Кордони подавай в колючий дріт закуті.
В таких обіймах ми навчилися добре жить.
Та вітер розвіва блакитно-жовті стяги,
Та “Заповіт” народ у націю єдна.
О, нам не позичать завзяття і відваги,
о, нам би зрозуміть: Україна одна!
А ми її рвемо! А ми її толочим!
А сонце з-за гори встає вже проти нас!
З’єднай нас, освяти, український наш Пророче!
Глибоко зажурився над кручами Тарас...

Читець

Які ж шляхи нам треба відшукати,
Щоби прийти до храму у душі?..
Біліє стежка тепла в спориші
Від вічних зір до маминої хати.
Цим шляхом людству ще іти і йти,
Це шлях найважчий, бо брехні не знає,
Його лиш той щасливо подолає,
Хто йде у путь до вищої мети.
Хто вірить, що від нього все залежить,
Хто свої руки миє в джерелі,
Хто по Вкраїні, по святій землі,
Ступа, як її синові належить.
То ж хай добро у світі процвітає,
Нехай любов буяє у людини
До матері, до світу, Батьківщини,
Бо просто шляху іншого немає!

Музика

Примітка. Відеоряд і музичні фрагменти керівник гуртка добирає на свій смак.